

твять и тѣи по-добрѣ. Въ това врѣмя, доклѣ Гърци-ти гядали да ся появятъ Българе-ти, та да гы уда-рятъ, Царь-тъ имъ ся разболялъ и върнѣлъ ся въ Ме-еємвриѣ. Испроводена-та му войска по сѣверныя брѣгъ на Дунава, срѣщѣ Българи-ты, по примѣръ отъ своя върховенъ прѣдводитель, наченѣла и тя да ся оттеглява. Тогази Българе-ти, добрѣ пригответени за бой, веднага нападатъ на тѣхъ и захващатъ да ся бѣятъ. Слѣдъ нѣколко сбиванія Гърци-ти ся прину-диха да ся дръпнѣтъ отсамъ Дунава; защото ся бѣше разбъркалъ военный имъ рядъ отъ тѣхно-то повръща-ние. Сега Аспарухъ намѣри врѣмя, та прѣмина сво-бодно рѣкѣ-тъ и навлѣзе съ Българи-ты въ Мал-къ Скытѣѣ (Добриджѣ), която завоева и отиде, та прѣвзе Варнѣ. Това ся случи въ 678 год.

Българекый Господаръ, щомъ видѣлъ, че кракѣ-тъ му постѣня добрѣ, раздѣля народа си на чети-ре чѣсти, отъ които дава по еднѣ на трима-та сивой-воды: *Башая*, *Вукичя* и *Драгычя*, а самъ той съ осталѣ-тъ чѣсть трѣгва, та обсебва всичкѣ Мисѣѣ до край. Тукъ Българи-ты посрѣщнѣла голѣма по-мощъ отъ самы-ты жители на завоеванѣ-тъ имъ зе-мѣ. Тыя жители были Славене, за които казватъ, да сѣ съставяли седѣмъ племена. Тѣи ся съединили съ Българи-ты като тѣхны съплеменници и припо-знали за Господаръ Аспаруха, а съ тѣхъ той още толкози ся усили, та положи въ Мисѣѣ първѣ основѣ на *Българско-шо Господарство*, на което прѣдѣли-ты още тогази сѣ достигали отъ Дунава до Старѣ-Планинѣ и отъ Черно море до Българскѣ Моравѣ.